

BEYAZ GELİN

BEYAZ GELİN

Büyük bir çiftlikte Remzi adında bir çocuk yaşardı. Remzi hayvanları çok severdi. Bir gün ninesi ona çok değerli bir bahşış verdi. Ninesinden beyaz bir tavuk aldı. Remzi'nin ne kadar mutlu olduğunu düşünabiliyor musunuz? Çocuk her sabah ve her akşam kümese gidiyor, tavuğuna yem veriyor, ona olan sevgisi her gün da çok artıyordu. Tavuğun tüyleri beyazdı. Bunun için Remzi ona "Beyaz Gelin" adını vermişti. "Beyaz Gelin bizim buralarda en güzel tavuktur" dedi ve tavuğuyla övünüyordu.

Bir gün Remzi gene tavuğuna yem vermek için kümese gitti, ama tavuk orada yoktu. Uzun bir süre aradı. Bitkisinde onu buldu. Beyaz Gelin bir yuva hazırlamıştı. Yuvasına her gün bir yumurta bırakıyordu. Yuva yumurtalarla doldu. Beyaz Gelin onların üzerine ne bir gün değil de, tam üç hafta boyu kuluçkaya yattı. Sade karnını doyurmak için, yem yemek için yuvasından çıkıyordu.

Üç hafta sonra çok güzel bir şey oldu. Bir sabah Remzi kümese yaklaştı. O vakit Beyaz Gelin'in samanlığın arkasından gıdıklamasını duydu. Beyaz Gelin yalnız değildi. Onu birkaç tane küçük sarı civciv izliyordu. Beyaz Gelin civcivlerini gezdiriyor, kayırıyor, koruyor ve onlarla gurur duyuyordu. Küçük civcivler ana tavuğu izliyor ve onu sesliyorlardı. Yağmur yağdı mı, ya da karanlık bastı mı, anaları onları çağırıyordu, onlar da hemen ona doğru koşuyorlardı. Beyaz Gelin da üzerlerine kanat geriyor ve onları yağmur ve soğuktan koruyordu.

Bir gün çok kötü bir şey oldu. Çiftliğe yakın bir yerde bir yangın çıkmıştı. Lüzgâr esiyor ve ateş hızla yayılıyor ve eve ve ahıra yaklaşıyordu. Herkes bu yangını söndürmek için elinden gelen her şeyi yapıyordu. Remzi de oradaydı. Akşam Remzi öylesine yorulmuştu ki, Beyaz Gelin'e yem vermeyi bile unuttu. Ertesi sabah Remzi tavuğunu aramaya başladı, ama ne yazık ki, onu hiçbir yerde bulamadı.

Az sonra yerde küçük kara bir yığın gördü. Yerdeki bu kara yığın nedir anlamak için merakla ayağıyla ona dokundu. Birden tüyleri diklendi. Bu kara yığın Beyaz Gelin olabilir miydi? Şaşkınlık içinde neler oldu düşündü. O vakit ahırdan civcivlerin sevinçli seslerini duydu. Evet, civcivlerin hepsi oradaydı, yaşıyorlardı, onlara hiçbir şey olmamıştı.

Ani önceki gün yangın çıkmıştı ve Remzi Beyaz Gelin'i unutmuştu. O vakit orada neler olmuştu?

Beyaz tavuk civcivleriyle beraberdi. Birden gördü, ateş üzerlerine doğru geliyor. Aslında beyaz tavuk ateşten kaçabilir ve canını kurtarabilirdi. Ama civcivlerin bacakları o kadar küçüktü ki, onlar hiç kaçamadılar. Beyaz Gelin bunu anladı. Ölümünü göze aldı. Civcivlerini çağırdı ve kanatlarını onların üstüne gerdi. Bunu civcivlerine olan sevgisinden dolayı yaptı. Ateş onlara yetişti. O vakit Beyaz Gelin yandı, ama civcivleri kurtuldular. Tavuğun civcivlerine olan sevgisi bu kadar büyüktü.

Remzi bu olayı ninesine anlattı. Ninesi onu dikkatle sesledi. Sonra ona döndü. "Remzi, biliyor musun?" dedi. "Beyaz tavuk civcivleri için öldü. Aynı bunun gibi, seni de birisi çok sevdi ve senin için öldü, senin yok olmaman için.

Biz insanlar günahlıyız, eksiklerimiz var, kötülüklerimiz var, bazen sevgisiziz, saygısızız. Bazen şeytanı sesliyor ve ona uyuyoruz. Bu günahlarımız yüzünden Allah'tan ayırırız, cezalıyız. Ama Allah bizim yok olmamızı istemez. Bizi kurtarmak için İsa Mesih hayatını feda etti. Bizim yerimize korkunç acılar çekip öldü. Görüyorsun Remzi, biz günahlarımızdan dolayı kaybolacaktık, yok olacaktık. Bizim yaşayabilmemiz için İsa senin ve benim için çarmıhta öldü. İsa'nın bize olan bu sevgisine inandık mı, Allah bizi kabul eder ve bizi affeder ve günahlarımızdan dolayı ceza çekmek zorunda kalmayız. Nasıl beyaz tavuk civcivlerin kurtarıcısı oldu, İsa bizim de kurtarıcımız olur.

Şöyle diyebilirsin: "Sevgili İsa Mesih, sana teşekkür ediyorum. Beni sevdin ve benim için öldün. Seni şimdi kurtarıcım olarak kabul ediyorum. Âmin."

Remzi bunları sesledi, düşündü. Ninesine şöyle dedi: "Ninecim, ben artık tavuğumun yanmasına o kadar çok üzülüyorum. Çünkü o tavuk civcivlerini sevdi ve onlar için öldü. Bunu anladım. Kurtarıcı İsa Mesih de beni o kadar çok sevdi. Bunu da anladım. Şimdi çok mutluyum."

Mutlu Kaynak

mutlu.kaynak@gmx.net